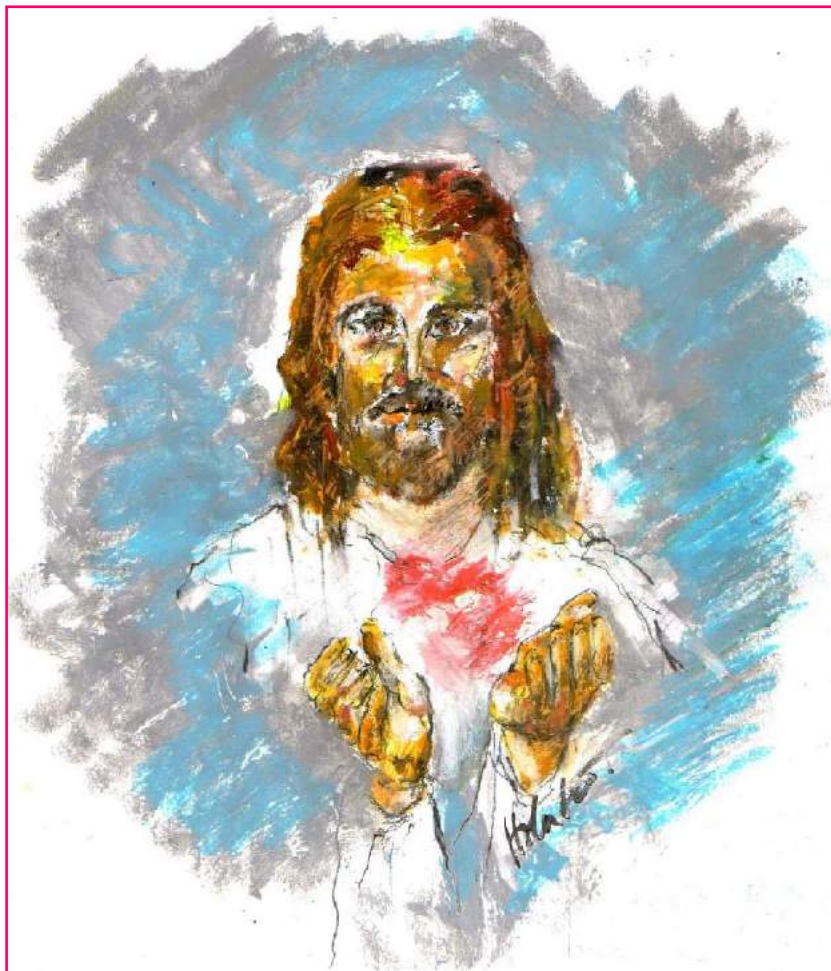

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

Červen 6/2007

*Srdce Ježíšovo, odvěká touhu
všeho tvorstva*

ZVON

Šťastná čísla? (převzato z *America*, April 30, 2007, přeložil AK)

Andrew Lang (1844-1912), učený skotský spisovatel, jehož škála zájmů se rozprostírala od překladů Homéra až ke sbírání pohádek a studiu náboženských rituálů, jednou poznamenal, že lidé často používají statistiky, tak jako opilec používá podstavec pro lampu. Spíše se podržet, než kvůli osvětlení. S vědomím toho se můžeme také dívat na průzkum veřejného mínění týkající se náboženství ve Spojených státech, které uveřejnil *Newsweek* 31. března.

28. a 29. března 2007 *Princeton Survey Research Associated International Institut* položil několik otázek týkajících se víry 1004 lidem starších osmnácti let. Časopis *Newsweek* zveřejnil z tohoto průzkumu některé výsledky. Devět Američanů z desíti věří v Boha, 87% lidí se ztotožňuje s určitou vírou. 82% se považuje za křesťany. Pět procent lidí nepatří ke křesťanským církvím, jako Židé nebo muslimové. Téměř 50% (48) odmítá evoluční teorii. 73% evangelikálních protestantů věří, že Bůh stvořil člověka tak, jak vypadá nyní, a to před 10 000 lety. S tímto postojem, který nesdílel papež Jan Pavel II., souhlasí 41% katolíků.

Jenom 6% dotázaných odpovědělo, že vůbec v Boha nevěří. Nikdo z nich by však neměl šanci být zvolen do veřejné funkce, protože 62% registrovaných voličů by ateisty nevolila. Na druhou stranu 32% tohoto vzorku si myslí, že náboženství má příliš velký vliv na politiku. 31% si myslí, že má malý vliv. Jinými slovy - tento průzkum veřejného mínění neříká mnoho o jednotlivých náboženstvích, ale alespoň vcelku tato čísla nejsou smutná a dávají naději.

Křišťálový Palác G.K. Chesterton

Když se mne či kohokoliv jiného lidé ptají « Proč jste přešel k římské církvi? », první a základní, ač poněkud vyhýbavá odpověď zní: „Abych se zbavil svých hříchů.“ Neboť neexistuje jiný náboženský systém, který skutečně hlásá, že se vypořádal s lidskou hříšností. Podpírá to logikou, která mnohé překvapuje, totiž že hřích, který přiznáme a řádně ho litujeme, je odpuštěn a hříšník skutečně může začít znovu, jako by nikdy nezhřešil. To mne rychle přivedlo zpět k vizím a fantaziím, o kterých jsem pojednal v kapitole o svém dětství. Tam jsem se zmínil o nepopsatelné a nezníitelné jistotě duše, že první léta nevinnosti jsou počátkem čehosi cenného, daleko cennějšího než cokoliv, co po nich ve skutečnosti následuje. Mluvil jsem tam o podivném denním světle, které je něčím víc než jen světlem skutečného dne a které v mé paměti dosud zalévá příkré uličky vedoucí dolů z Campdenského návrší, z nějž je v dálce vidět Křišťálový palác. Nu, když katolík přijde od zpovědi, skutečně znovu vstupuje do šera svých vlastních začátků a novými očima se dívá přes celý svět na Křišťálový palác, který je opravdu křišťálový. Věří, že kratičkým obřadem v temném koutě zpovědnice si ho Bůh znovu přetvořil k svému obrazu. Stává se novým experimentem svého Tvůrce. Je stejně novým experimentem, jako když mu bylo puhyých pět (pokračování na straně 3.)

Milí přátelé,

v měsíci červnu navštíví Českou republiku prezident Spojených států amerických George W. Bush. Ve svém programu má zajisté setkání s představiteli našeho státu a s mnoha významnými lidmi naší republiky. Určitě taková návštěva musí být velmi dobře připravená: přesná doba, místo atd. Osobní setkání přinese hlubší poznání názorů a postojů všech zúčastněných. Sami dobře víme, že při setkání s člověkem tváří v tvář se prohlubuje naše poznání. I kdybych přečetl mnoho knih o někom, znal jeho projevy, ale nikdy jsem ho nepotkal, mé poznání není úplné.

Ježíš Kristus nám zanechal jednu úžasnou věc. Přátelé, my máme nejen možnost číst Ježíšův odkaz, evangelia, a potom o textu přemýšlet. Máme možnost se s ním setkat tváří v tvář, totiž v eucharistii, při mši svaté. V eucharistii se dotýkáme samotného Krista, můžeme poznávat jeho lásku k nám, že se za nás vydává. Mše svatá je skutečně „Boží vynález“. Moc vás povzbuzuji, abyste nepromarnili příští osobní setkání s Kristem.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

(pokračován ze str. 2.)

let. Stojí, jak už jsem řekl, v bílém světle vzácného počátku lidského života. Už ho neděsí čas. I kdyby byl šedivý a vrásčitý, je mu pouhých pět minut.

Svatost smíření dává nový život a smiřuje člověka s celým stvořením, avšak nečiní tak způsobem, jakým tak činí optimisté, hédonisté a pohanští kazatelé. Za tento dar je třeba zaplatit a je podmíněn vyznáním. Jeho cenou je pravda, kterou lze také nazvat skutečností, pravda o sobě samém. Pokud je tento proces uplatněn pouze na jiné lidi, nazývá se realismem.

Začal jsem jako ten, koho pesimisté nazývají optimistou, a skončil jsem jako ten, koho by optimisté s největší pravděpodobností nazvali pesmistou. Ve skutečnosti jsem nikdy nebyl ani jedno, ani druhé a nikdy jsem se nezměnil. Začal jsem obhajobou červených poštovních schránek a viktoriánských omnibusů, ač byly ošklivé. Skončil jsem odmítáním moderních reklam a amerických filmů, ač jsou nádherné. To, co jsem chtěl říci tehdy, je totéž, co chci říci nyní, a můj hluboký náboženský přerod mne jen utvrdil v touze to říci. Neboť jsem nikde neviděl obě stránky téže pravdy vyslovené současně, dokud jsem neotevřel katechismus a nepřečetl si tam slova „Dva hříchy proti naději jsou opovážlivost a zoufalství.“

Z knihy G.K. Chestertona Autobiografie

Česká mše svatá ve Washingtonu

V neděli 24. června 2007 v poledne budeme mít v naší národní kapli mši svatou slouženou dp. Antonínem Kocurkem z New Yorku. Prosíme naše krajany, aby se v hojném počtu zúčastnili této mše svaté konané v naší české duchovní tradici. Za výbor české národní kaple vás všechny upřímně zvou Col. Al Brož (USAF Ret.), tel. 703 698 5318; Dr. George J. Švejda, PhD., tel. 301 421 9417

ZVON

Plná Slávy Bruce Marshall

Když se páter Smith vrátil za oltář, aby se svlékl, čekal na něho kostelník s mrzutým obličejem.

„Velebnej pane, u paní Flaniganové umírá starej námořník, a to starý pometlo sem poslalo kluka, že prej máte hned přijít.“

Páter Smith taktak že nevyfrkl netrpělivostí. Měl hlad, byl unaven, a byl knězem dost dlouho, aby směl hříšníkům mít trochu za zlé, že si vždycky vyberou na umírání nešťastnou chvíli, buď uprostřed noci, nebo když má člověk na stole svačinu. Vzpomněl si však, jak ho kdysi pobouřilo, když páter Bonnyboat řekl jednou o Hodu Božím velikonočním: „Mám už toho až po krk, podávat pořád svaté přijímání,“ a připomenul si, že smrt není pro ubohého hříšníka, který právě umírá, o nic méně smrti jenom proto, že už jiní umřeli před ním, a on že je knězem Kristovým, poznamenaným a pomazaným a vysvěceným k tomu, aby zachraňoval lidské duše.

Protože páter Smith neměl stálý kostel, musil chovat Nejsvětější Svátost v Montrose Street, kde si najal dva pokoje. Svlékl kleriku a skočil na bicykl. Ulice byly ještě pořád blátivé a kluzké od nedávného deště a jeho zadní pneumatika dvakrát sklouzla a přední kolo se chytlo do kolejnice elektrické dráhy. I když řekl hospodyni, že někdo umírá, nutila ho, aby nejprve poobědval, protože prý se rostbíf zkazí, bude-li v troubě příliš dlouho; ale kněz jí ostře odpověděl, že osud lidské duše je mnohem důležitější než sebekrásnější rostbíf, a odkvapil do kaple, kde vyndal tápavými prsty z ciboria hostii, vložil ji do stříbrné pyxidy a pověsil si ji kolem krku a zakryl kabátem. Vzal s sebou také svaté oleje, aby pomazal námořníkovy oči, uši, nos, ústa, ruce a nohy a očistil ho od hříchů smyslnosti.

Protože zase přišlo, když vyšel, sedl do tramvaje, která jela přímo do ulice Johna Knoxe, a on se nechtěl vydávat v nebezpečí, že spadne z kola, když nesl Nejsvětější Svátost. Tramvaj byla prázdná, protože presbyteriáni a episkopaliáni už měli dávno po bohoslužbách, a pro mladíky s vlasy namazanými brilantinou a jejich děvčata bylo ještě trochu brzo. Průvodčí vzal nevrle od kněze jízdné, potom si stoupl dozadu ve voze, hvízdal si přitom mezi zuby a obracel listy v *Kinorevui*. Tramvaj drnčela a kymácela sebou dolů ulicí, odvážejíc pátera Smitha, který seděl na lavici proti oknu s barevnou reklamou na Odol a vzbuzoval úkony klanění Nejsvětější Svátosti.

Kněz věděl, že pension paní Flaniganové v Knoxově ulici není zdaleka tím, čím by měl být, ale neváhal ani okamžik vzít tam Nejsvětější Svátost, protože opravdoví hříšníci vždycky vědí, jak třeba uctívat Našeho Pána, a protože sám Náš Pán neváhal nejednou sestoupit ještě hlouběji, když žil na zemi. Paní Flaniganová ho čekala u dveří všecka rozčilená a určená a držela v ruce obrovskou hořící svíci, protože věděla, že kněz ponese Nejsvětější Svátost.

„Pochválen buď Ježíš Kristus, že dete, velebnej Pane,“ řekla. „Teprve dnes ráno sem přišla na to, že je to katolík, a poslala sem pro vás hned, jak mi doktor řekl, že umře. Namoutě, leží tam a sakruje a nadává, div nepukne, na mou duši, ale dám na to krk, že bude rád, až mu řeknete, kdo ste.“

Kněz kývl hlavou a šel za paní Flaniganovou po chodbě, která páchla bruselským zelím a linoleem. Z jedněch otevřených dveří vystrčily rozčuchané hlavy tři hezké dívky v županech, a dvě z nich trochu ohnuly kolena a pokřižovaly se, protože to sice byly holky špatné, ale proti Bohu neměly nenávisti a věděly, že jde kolem nich Ježíš z Nazareta, který krácel po jezeře Galilejském. „Vy trdla, nechte svatého kněze na pokoji, pometla!“ obořila se na ně paní Flaniganová a zabouchla za nimi dveře, protože chtěla, aby se páter Smith domníval, že vede slušný hotel.

V pokoji, kde ležel umírající námořník, postavila už paní Flaniganová na noční stůlek kříž, dvě hořící svíce a sklenici vody; měla tyto věci vždycky po ruce, protože se nemínila vydávat v nebezpečí, až si na ni vzpomene Pán a ona sama bude musit natáhnout brka. S námořníkem bylo velmi zle; ležel na vysoké posteli v široce pruhovaném pyžamu, oči měl zavřeny a jeho tvář nebyla nepodobná tváři Jeho Svatosti Pia X.; avšak páter Smith měl podezření, že myšlenky, které se hýbou za tou tváří, jsou poněkud jiného rázu. Když položil na lněné plátno pyxid a křížmo, pokynul kněz paní Flaniganové, aby ho s umírajícím mužem nechala o samotě. Když odešla, sedl si k posteli a vzal umírajícího muže za ruku. Námořníková ruka byla velmi horká a páteru Smithovi bylo velmi líto, že je mu tak špatně a že umírá, ale věděl, že není času nazbyt.

„Milý synu,“ řekl, přišel jsem vás vyzpovídat.“

Starý námořník otevřel velmi modré oči. Zdálo se, že jim to trvá nějakou chvíli, než mohl pochopit, co znamená knězova přítomnost, ale když se jim to konečně podařilo, nabyly výrazu temného a hněvivého.

„Nechte mě na pokoji, ano?“ řekl starý námořník a pozdvihl se napolo z postele, ale hned zase klesl nazpátek.

Páter Smith se unaveně usmál. Když nosil před patnácti lety jako mladý kněz Nejsvětější Svátost k smrtelným postelím, takovéhle protesty ho zároveň pohoršovaly a děsily, protože mladému pětadvacetiletému knězi s hustými černými vlasy bylo těžko smířovat s Bohem plesnivé hříšníky. Jeho husté černé vlasy byly však nyní pokropeny šedou barvou a on se za tu dobu dost napotloukal se svým Pánem po všech možných koutech Jeho vinice a dověděl se ledacos o pohnutkách lidské pýchy a lidského respektu.

„Milý synu, vy teď umíráte, a nikdo si už o vás nebude myslit, že jste chytrý chlapík, protože zapíráte Našeho Pána,“ řekl. „Čas pro získání zásluh je krátký. Já jsem kněz Kristův a přišel jsem, abych vás vyzpovídal.“

Jak očekával, měla jeho slova takřka okamžitý účinek. Z očí starého námořníka zmizel tvrdý nepřátelský pohled; otočil hlavu od kněze a řekl:

„To je pravda, velebněj pane; byl jsem svině, jakou byste pohledal, ale teď už je na všecko pozdě.“

(pokračování příště)

Myšlenky moudrých O NADĚJI

Pro křesťana není naděje něčím neurčitým, ale naopak má velmi jasné rysy; není to poslední bohyně, která je též odsouzena k zániku, ale zmrtvýchvstalý Kristus, který žije v nitru křesťana.

Emilio Gandolfo

Mnohokrát jsem se pokoušel sejít s panem Williamem Kaudersem. Z nějakých nevysvětlitelných důvodů to pořád nevycházelo, až teprve v polovině května se naše schůzka uskutečnila. Byl krásný májový podvečer a cestou do Garden City jsem měl nádherné rozkvetlé azalky, které hrály rozmanitými barvami. Nespletl jsem se, jsem skutečně

v Garden City. Pana Kauderse znám především z našich zábav a také ze společnosti přátel, kteří ho zvou na přátelské posezení. Je židovského původu a to se mu stalo osudným a silně ovlivnilo jeho život za II. světové války. Ještě dříve, než se rozpovídal o své klikaté cestě do Ameriky zmínil se, jaká byla doba před Hitlerem a v době války složitá, především pro Židy. Věřil tomu, že Madeleine Albright vůbec nevěděla, že je židovského původu. Mnoho rodičů to svým dětem neřeklo ze strachu.

Narodil jsem se 22. března 1910 a pamatuji si na pohřeb Františka Josefa, císaře pána. Tatínek „se zbláznil“ a v tu dobu odjel za obchodem do Vídně. Pohřební průvod procházel přímo pod našimi okny. Také si pamatuji na TGM - jak přišel a stal se prvním československým prezidentem.

Otec se narodil v Čisté u Rakovníka. Doma jsme mluvili česky. Neřeknu vám, jestli naše mateřská řeč byla čeština nebo němčina. Obě řeči jsme ovládali perfektně, bez přízvuku. Víím, že Masaryk a další významní politici mluvili také perfektně německy. Maminka se narodila v Roudnici. Mám české školy. Já jsem odjakživa chtěl být Čechem. Pamatuji si, jak na mne kdosi zavolal: „Žide, jdi do Palestiny.“ Nebylo to pěkný. Žid je někdo, kdo chce Židem být a já jsem tu ambici nikdy neměl. Rodiče nás v otázce náboženství nevychovali, nechali nás tak. Nevím, jestli měli pravdu, možná že nás měli trochu v této oblasti vést, protože my jsme byli příliš mladí na to, abychom se sami rozhodli. Tak to bylo. Já jsem nábožensky nebyl nikdy založený. Otec byl zbožný, chodil do synagogy každý pátek. Byl reformovaný Žid. Když jsem měl pak české přátele, já se vám přiznám, že jsem se trochu styděl, že jsem Žid. Chtěl jsem totiž proniknout do českého prostředí.

Jak jste prožíval válku?

Moje celá rodina, všichni, včetně mé sestry odešli do plynu ... Rodiče v roce 1942 v říjnu. Já jsem se vrátil poprvé do Prahy 5. května 1945. Přiletěli jsme do Prahy ráno. Večer jsme měli odletět. Hned jsem se šel podívat domů. Zazvonil jsem na zvonek našeho bytu, otevřela nějaká žena. Já jsem jí řekl: „Promiňte, já jsem se tady narodil.“ A ona jenom praštila dveřmi. Nemohl jsem prakticky nic dělat, odešel jsem. V Praze u sv. Jakuba jsem chodil na základní školu, potom jsem chodil do reálného gymnázia v Truhlářské ulici. Mám nedodělanou právnickou fakultu, bylo to kvůli válce.

Když Hitler obsadil Prahu, to bylo strašný. Byl jsem na Národní ulici, vzpomínám si jak esesáci pochodovali s píšťalama, to bylo hrozný...

Válka trvala měsíc, když jsem poprvé utíkal. Chtěli jsme se dostat s kamarády do Francie. Utíkali jsme přes Slovensko, Maďarsko a potom Rumunsko a dále... Neměli jsme peníze, neznali jsme řeč. Zjistili jsme, že v Konstanci je nějaký židovský transport z Prahy, který vezl Židy do Palestiny. Nejdříve jsme jeli po Dunaji do Varny a pak jsme se připojili k transportu v Konstanci. Teprve za měsíc loď vyplula a my jsme propluli průplavem Bospor a Dardanely. Pak nás zastavila britská patrola. Tam bylo nebezpečí, že nás vrátí. Nevrátili nás, dostali jsme se až do jednoho válečného přístavu jižně od Haify. Tam nás vylodili a zavřeli nás do anglického tábora, protože jsme ilegálně překročili hranice. Po třech měsících nás propustili a my jsme se dozvěděli, že se v Gedeře organizuje česká jednotka. Legitimovali jsme se a oni nás tam ihned zavezli. To bylo tak někdy na jaře roku 1940. Chtěli jsme původně do Francie, ale nikdy jsme se tam nedostali. Já jsem nemluvil slovo anglicky, uměl jsem se domluvit francouzsky. Bylo nás víc důstojníků než mužstva, začali jsme organizovat pěší prapor. Jeho velitelem byl podplukovník Klapálek, vynikající chlap, budoucí armádní generál. Nějakým způsobem jsem si opatřil učebnici angličtiny, měl jsem talent na řeči. Prodal mně to nějaký Arab, ti se k nám chovali velice přátelsky. Za ty tři měsíce v táboře jsem se naučil celkem obstojně anglicky. Proč to říkám? Když se totiž začala organizovat naše jednotka, začlenili nás do osmé britské armády. Pak nás vyzvali, abychom poslali nějaké důstojníky do taktického kurzu pro mladší velitele. A já byl jediný, kdo uměl anglicky, tak poslali mne. Na tu cestu si velmi dobře pamatuji. Jel jsem sám do Káhiry, kurz trval asi pět týdnů.

Dostali jsme za úkol střežit syrsko-turecké hranice. Pak poslali celý náš prapor do Tobruku, do Libye. Nový anglický generál Bernard Montgomery poprvé porazil německou armádu pod vedením generála Rommela. Tobruk byl vlastně v zádech německých vojsk. Byli jsme tam spolu s Australany a s Poláky. Pak nás stáhli z bojů a přijel za námi generál Janoušek. On byl inspektor českých leteckých jednotek. Velmi oblíbený u Angličanů. Organizoval ve Velké Británii ty čtyři české squadrony. 311. squadrona byla bombardovací, 310., 312. a 313. byly stíhací. Měli velké ztráty a nebyl žádný dorost. On tedy přijel, aby získal nové lidi. Já jsem se přihlásil. Nalodili nás v Suezském průplavu a pluli jsme kolem celé Afriky do Anglie. Museli jsme kvůli německým ponorkám objet celou Afriku. Cesta až do Liverpoolu trvala šest týdnů. Potom nás poslali do školy, ta trvala téměř jeden rok, možná i více, než jsme byli schopni létat. Já jsem byl už na pilota starý a tak jsem přešel k navigaci. Bojovali jsme především proti německým ponorkám. Shazovali jsme na ně bomby. Létali jsme v letadle B 24 „Liberator“. V tomto letadle jsem také přiletěl do Prahy.

Víte, ponorková válka, nejen proto, že jsem se toho zúčastnil, byla možná důležitější než válka o Velkou Británii. Německé ponorky na počátku války zničily obrovské množství lodí. Přebrot přišel až ke konci války, vynalezl se sonar, který mohl detekovat ponorky a hlubinné nádrže dokázaly ponorky

ničit. Natrvalo jsem přijel do Prahy až v srpnu 1945. Tehdy se říkalo, že nás Angličané nechťejí pustit nebo že to jsou Rusáci, kteří nechťejí, abychom se vrátili. Nakonec byla pravda, že to byli Rusi, kteří nás nechťeli. Angličané nechali letadla, ve kterých jsme litali, a to i s celou výzbrojí našemu státu. Zůstal jsem u squadrony až do listopadu a pak demobilizoval.

Měl jsem snoubenku, byla Sudeťačka. Mluvila ale perfektně česky. Kvůli ní mne chtěli dát do vězení. Musel jsem tedy odejít. Ti kamarádi, kteří neutekli, dopadli velmi špatně. Jeden můj dobrý kamarád Vladislav Snídal byl zavřenej 12 let. Tam ztratil zdraví a brzy zemřel. Já jsem teda musel znovu pryč a to bylo to nejtěžší období v mém životě.

Zařídil jsem si možnost odejet do Anglie. Šel jsem na velvyslanectví. Příští den ráno v sedm hodin jsem odletěl do Anglie. V Anglii jsem dostal americké vízum a na lodi *Queen Mary* jsem odejel do Ameriky. Po roce jsem se vrátil pro svoji snoubenku do Prahy. Ona, ačkoli byla Sudeťačka, se nemusela vystěhovat. Její otec byl technický ředitel Poldi Kladno. Češi chtěli, aby tam zůstal. Na americkém konzulátě nám poradili, abychom se vzali raději v Německu v americké zóně. V Mnichově jsme se vzali a ona dostala papíry za tři týdny. Pak jsme odjeli do Ameriky. Začátky nebyly lehké, ale začalo se nám pak dařit. Manželka však bohužel v roce 1978 zemřela. Vzal jsem potom její popel a dovezl na místo, kde jsou pochováni její rodiče, do Korutan v Rakousku.

Jak jste poznal svoji druhou ženu Inge?

S mojí druhou ženou jsem se seznámil v Kanadě. Tam byli moji velice dobří přátelé. Můj přítel byl právník, ale měl i hudební vzdělání. Byl zaměstnaný v kanadském rozhlasu. Ve svém domě pronajímal pokoj. Ten si pronajala moje budoucí žena. Byla to velká náhoda. Zrovna v době, kdy zemřela moje žena, ona ztratila svého snoubence.

Věděl jste během války, že vaše rodinu už neexistuje?

Víte, je velmi těžké, když ztratíte celou rodinu. Karel Bláha, můj přítel, mně tuto zprávu, že nikdo z mé rodiny už nežije, sdělil na frontu. Byl jsem na to připraven.

Vůbec však nejtěžší chvíle jsem prožíval, když jsem musel utíkat podruhé. Morálně to bylo těžší než první odchod z vlasti. My jsme vyhráli válku, ale prohráli jsme mír. Já jsem byl demoralizovaný a zdrcený. Bylo to velice těžké.

Určitě máte ale mnoho krásných vzpomínek?

Byli krásné doby a různá období, ale abych prožíval nějaký entuziasmus, to nemohu říct.

Přemýšlel jste o víře a smyslu života?

Stále přemýšlím o víře, ale jestli to tak můžu říct, já jsem věřící ateista. Čím jsem starší, tím víc přemýšlím o víře. Podporuji každého věřícího a jestli někdo nějakou víru má, ať si ji uchová a rozvíjí. Aby se nestal nevěrcem. Tak jak je to v naší republice, kde je mnoho nevěřících. To je smutné. Prosím neurazte se, ale já si myslím, že katolicismus není vlastní našemu národu. Že je to dědictví habsburské dynastie. Těch 27 protestantských pánů, co bylo popraveno po Bílé hoře ... Já si myslím, že bychom měli být čeští bratři, nebo

moravští. Ale já respektuju velice víru každého člověka. Víte, spousta mých přátel jsou katolíci.

Vážený pane Kauders, moc vám děkuji za rozhovor. Velice si vážím, že jsem mohl poslouchat vaše moudré vzpomínání. Všechno se nevtěsnalo do tohoto článku. Přeji vám, abyste našel jednou to, po čem touží každé lidské srdce.

Fr. Antonín

Blahopřejeme

V minulém měsíci květnu jsme prožívali několik slavnostních událostí v našem českém kostele v Astorii.

13. května přijaly svátost křtu dvě děti. Celá komunita blahopřeje malé Sarah a Alexanře. Bůh, který vás přijal za své děti, ať vám žehná.

Sarah Jane Malast s tatínkem Martinem

*Alexandra Kamila Chu, maminka
Kamila, otec David a knotra
Simona Kostka*

19. května přijal první svaté přijímání v kostele sv. Tomáše na Staten Islandu Dennis Sikorjak. Jeho první svaté přijímání v Astorii jsme společně oslavili následující den, 20. května. Milý Dennis, byl bych moc rád, aby jsi celý život chodil rád do kostela, tak jak to děláš nyní. Nikdy nezapomeň, že tě v kostele čeká Pán Ježíš, který tě má za každých okolností rád a má pro tebe vždycky slovo povzbuzení, laskavosti a pochopení. Díky za pomoc v kostele. Fr. Antonín

Něco pro zasmání

Eight-year-old Sally brings her report card home from school. Her marks are good... mostly A's and a couple of B's. However, her teacher had written across the bottom: "Sally is a smart little girl, but she has one fault – she talks too much in school. I have an idea I am going to try, which I think may break her of the habit."

Sally's dad signs her report card, putting a note on the back:

"Please let me know if your idea works on Sally because I would like to try it out on her mother."

More Evidence Pius XII Was Not Hitler's Pope

German Files Point to a Russian Plot

ROME, APRIL 2, 2007- Adolf Hitler's No. 1 enemy was the Vatican's secretary of state, Eugenio Pacelli, future Pope Pius XII, according to documents recently found in Europe. In an article published March 29, by La Repubblica, reporter Marco Ansaldo announced that he has a dossier on Pius XII that complements documentation found in the Vatican Archives. According to the newly discovered documents, Pius XII was considered an enemy of the Third Reich. Memos and letters unearthed at a depot used by the Stasi, the East German secret police, show that Nazi spies within the Vatican were concerned at the Pope's efforts to help displaced Poles and Jews. One document from the head of Berlin's police force tells Joachim von Ribbentrop, the Third Reich's foreign minister, that the Catholic Church was providing assistance to Jews "both in terms of people and financially." Russia's motives In a commentary on the new documents, Sister Margherita Marchione, author and expert on Pius XII, explains the campaign against the Pope was the work of the Soviets. "Russia's plans were to control Europe after the war. The only outspoken obstacle to Russia's plan in Europe was the Catholic Church," Sister Marchione wrote. "The first attacks claiming that the Church had endorsed silently the atrocities of the Nazis came from Communist Russia," she explained. "Soon to control Poland, and other vast areas in Eastern Europe, Russia saw the need to break the loyalty to the Pope of Catholic majorities in those countries. "The plan was a simple one: convince everyone that the Pope supported the hated Nazis during the war and, therefore, neither he nor the Church could be trusted after the war. The destruction of the Church would leave the field wide open for Russian influence and control."

Scholar claims St. John Neumann was Czech, not German

Letters to the editor (Catholic Standard, Thursday, August 30, 1979)

I read with incredible dismay Dr. Robert W. Schleck's misstatements of the historical facts of the nationality of St. John Neumann which appeared in the Catholic Standard on July 12.

History is a record of the past, and the record of the Czech is glorious and speaks for itself. The Czechs as a nation existed long before Austria and their traditions of learning are second to none. The Czech kings were the electors of the Holy Roman Empire and several of them became emperors themselves. The Czechs had a university in 1348 long before the Germans and Austrians. The founders of the famous German Mannheim School of Music were the Czechs. And who can match the Czech composers and musicians, especially during the 17th and 18th centuries!

Prachatice was always a Czech royal town. Even in the 18th century the engraving of a German Johann Willenberg was titled in the Czech term "prachatice."

Even the systematic Germanization of the Czech nation after 1620 could not be realized, thanks to the patriotic Czech Catholic priests.

The term "Sudetenland" was invented by Nazi propaganda.

St. John Neumann was a Czech, because he was born in the Czech Crown Lands, where political integrity was recognized by the compact made by Czech nobles in 1526, when their country was joined in personal union with the German and Hungarian holdings of the Habsburg family.

To claim the saint as a German is tantamount to saying that one born of an ethnic heritage in the United States is not an American but an Englishman, German, Italian, Frenchman, and so on.

There are documents showing that the entire household of the Neumann family was guided by the Czech spirit, the Czech catholic tradition and the Czech language. Indeed, they spoke German, but so did 90 percent to the Czech nation during the 19th century. There was nothing extraordinary or unusual about that.

Article 13 of the Potsdam agreement on Aug, 2nd 1945 sanctioned the transfer of the German population from Poland, Czechoslovakia and Hungary. The expulsion of the German-speaking people from Czechoslovakia after 1945 was qualified by the fact that only those were expelled who were proven to be collaborators with the Nazis before and during the German occupation. Thousands of German ancestry loyal to the First Republic of 1918-39 remained in the country as citizens. If their rights were subsequently impaired, it was by the Communist takeover in February, 1948. H.G. Wells once said that "history is a race between education and catastrophe." It seems to me that Dr. Schleck has somehow missed the race in education and is heading for catastrophe; or is suffering from a severe case of historical amnesia.

Dr. George Josef Svejda Silver Spring, MD

WHY? FLY STOP? NONSTOP!

• NEJLEPŠÍ CENY •
• PŘÍMÉ LETY •

SPECIÁLNÍ NABÍDKA JARO/LÉTO 2007

JFK - PRAGUE
JFK - VIENNA
JFK - KRAKOW

• ATLANTA - PRAGUE
• ATLANTA - VIENNA
• JFK - BUDAPEST

lety s přestupem:
Bratislava • Brno • Košice • Ostrava
a mnohem více destinací

CENY OD \$429

k dispozici jsou obousměrné i jednosměrné letenky

PRO PODROBNÉ INFORMACE KONTAKTUJTE PROSÍM NAŠE AGENTY
1.800.321.2999
www.tatratravel.com
reservations@tatratravel.com

TATRA TRAVEL
CzechVacations.com

Poděkování

V minulém období přispěli

Jiří Široký, Vladimír a Otília Kabes, Bohumil a Mathilda Halka, Rev. Jan Smutný, Joseph a Gita Hlavinka, Libuše Králová, Růžena Bunžová, George Glos, Joyce a Kamil Vojar, Josef Číž

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci červnu:

Marta Sedláčková Pope 6. června, Marta Hnízda 8. června, George Soyka 8. června, Oldřich Holubář 9. června, Helena Otýpka 15. června, Petr Svoboda 17. června, Frank Slíva 18. června, Zdenek M. Nehybka 22. června, Peter Combs 26. června, Oto Bláha 29. června.

Mše svaté v červnu 2007

Datum	Úmysl	Dárce
03-Jun-07	Za uzdravení a požehnání pro Jůlinku Marešovou a sestru Aničku Benáčkovou	rodina Krátká
05-Jun-07	Za Ludmilu Němcovou	Růžena Bunžová
06-Jun-07	Za Martu Pope, v den narozenin	rodina Sedláčková
07-Jun-07	Za Blahomíra Vavroucha	Eva Vavrouch
10-Jun-07	Za uzdravení a Boží požehnání pro manžela Jiřího Krátkého	manželka a děti
11-Jun-07	Za Marii Babor	Pat and Ed Babor
12-Jun-07	Za zemřelou sestru Marii Pavlicovou	Božena a Peter Smrčka
14-Jun-07	Za zemřelého Františka Doskočila	manželka Irma Doskočil
15-Jun-07	Za Peter Koval	Pat and Ed Babor
17-Jun-07	Za zemřelého Františka Doskočila	Irma Doskočil
19-Jun-07	Za Daniel Pešek	Mary Pešek
21-Jun-07	Za George Kotrch a Gery Kotrch	Anne Kotrch
24-Jun-07	Za celou rodinu Sedláčkovou	Josef Sedláček
25-Jun-07	Za Paul a Mary Topenčík	Anne Kotrch
27-Jun-07	Za zemřelou Milenu Vyhnišovou	Blažena A. Stránská

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc **110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: 718 575 8959**
Krajanské bohoslužby **každou neděli v 10.30, v dolním kostele Our Lady of Mount Carmel 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění**
Adresa českého kněze: **P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel/Fax: (718) 575 8959**
E-mail: anthony57@msn.com <http://www.zvon.info>
Slovenská mše sv. **každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>**